

[Brorsen.]

bekendt med, hvad det særlig er, man vil udtale sig om, naar man kommer til de fremmede Lande.

Jeg skal slutte mine Udtalelser med Hensyn til dette Spørgsmaal med at sige, at jeg tror, det Billede var ganske godt, som jeg fandt i en svensk Avis, der fremstiller den højtærede danske Statsminister i Sverige som en Mand, der var kommet over med Spanskrøret og daskede dem over Fingrene, fordi han var blevet irriteret over, at de interesserede sig for og havde udtalt sig om de Spørgsmaal, som i høj Grad er aktuelle her i Danmark og for Resten i Norden i det hele taget.

Jeg vil saa gerne — det haaber jeg, Formanden vil give mig Tilladelse til — gøre et Par Bemærkninger af en noget anden Karakter. Vi har nu gennemgaaet Finanslovforslaget ved tredje Behandling, men som det allerede er blevet sagt, viser dette Finanslovforslag ikke de virkelige Statsudgifter i 1937—38, dem bliver vi først klar over, naar vi kommer lidt længere frem i Samlingen. Men sikkert er det, at vi samler i høj Grad til Pulje med Hensyn til Udgifter, idet der næsten hver Uge vedtages Foranstaltninger, der medfører stærkt forøgede Udgifter. Vi hørte for et Øjeblik siden, at der er et Minus i Kassebeholdningen paa ca. 90 Mill. Kr., og det vel at mærke i en Kasse, hvori der i Forvejen ingenting var. Jeg synes, det i høj Grad opfordrer til, at man ogsaa inden for Ministeriets Kreds spekulerer over, om man kan komme igennem, uden at det bliver nødvendigt at optage et nyt Statslaan.

Det kunde have sin Interesse, om Finansministeren vilde fremsætte en Udtalelse her i Tinget om, hvorvidt noget saadant virkelig er paa Tale i Øjeblikket. Naturligvis vilde det ogsaa være interessant paa nuværende Tidspunkt at faa en lille Smule at vide om, paa hvilken Maade de mange Millioner, der bliver Tale om som Følge af Lovforslag, vedtagne i indeværende Samling, skal skaffes til Veje; men det faar vi vist ingen videre Besked om her.

Jeg synes, at Situationen her i Danmark mere og mere bliver en saadan, at man kommer til at tænke paa Manden, som var i Mosen efter Tørv, og som kom med den klassiske Udtalelse: Kan du trække den, kan du ogsaa trække den. Og saadan fortsætter han. Men der kommer jo en Tid, hvor Hesten ikke kan trække mere.

Men lad det nu være. Jeg tvivler ikke

om, at der udskrives saa store Skatter, at man paa ny kan sige, at nu er der Balance. Men derfor faar man jo ikke det rigtige Billede af hele den finansielle Tilstand her i Danmark. Forholdet er det — jeg skal ikke dvæle videre ved det —, at der er en saadan Uligevægt inden for vort Erhvervsliv, at nogle lever i Overflod, medens andre økonomisk er saa langt nede, som de overhovedet kan komme. Vi har den ene Gang efter den anden paavist denne Skævhed i hele Erhvervssituationen, og vi har anmodet Regeringen om at gaa i Spidsen i et Arbejde for rationelle Foranstaltninger, der kunde medføre mere Ligevægt. Regeringen har hidtil ikke været at formaa dertil.

Jeg for mit Vedkommende opfordrer ikke til Misundelse, men vilde det egentlig være mærkeligt, om vort Hovederhverv, Landbruget, som kan dokumentere, at Reserverne slipper op, og at Forrentningen ligger saa langt nede som omkring 3 pCt. af Handelsværdien, saaledes at man maa se Fremtiden i Møde med bange Anelser, saa med Misundelse paa, at der i et andet Erhverv udbetales Udbytter paa 10, 15, ja, vi kan sige op til 100 pCt.? Og nu har vi jo hørt, at Tjenestemændene skal have 6½ Mill. Kr. mere. Jeg misunder dem ikke Pengene. Naar Forhandlingerne mellem Arbejdere og Arbejdsgivere er tilendebragt, saa sættes Produktionsomkostningerne jo yderligere i Vejret. Kan det fortsættes, medens man siger til Landboerne: Først naar I for Alvor er blevet fattige, saa skal vi komme Jer til Hjælp?

Vi har set de forskellige Landbolove af meget ufuldstændig Karakter, hvorefter man stadig søger at dele Landbruget saaledes, at man kun med Hensyn til den Hjælp, man vil yde, henvender sig til dem, som er saa langt nede, som de overhovedet kan komme rent økonomisk set. Derfor har vi Lov at sige, at det er Lapperier, som ikke hjælper Erhvervet til at opnaa anstændigt Vederlag for Arbejdet. Tilstanden er uholdbar, og det er et voveligt Spil at fortsætte, og hele denne Situation avler stor Bitterhed.

Vi er for vort Vedkommende Tilhængere af en god Sociallovgivning, men det bør ikke være saaledes, at man først og sidst ved hvert eneste Lovforslags Fremsettelse fremfører de sociale Betragtninger, uden at man tager Hensyn til Erhvervet, der er Tale om at hjælpe ved den paagældende Lovgivning.

Vi har undertiden hørt Udtalelser, der kunde være Forløbere for virkelig ratio-